

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญที่ทำให้มนุษย์เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้จนทุกวันนี้ มนุษย์จะศึกษาสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเองตั้งแต่เกิดจนโตหรือตลอดชีวิตเลยทีเดียว เพื่อที่จะนำเอาสิ่งที่ตนเรียนรู้มาปรับปรุงใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของคนให้เป็นไปด้วยดี ในกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมด การรับรู้ถือว่าเป็นกลไกอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดประสบการณ์ เป็นเครื่องนำความรู้เข้าสู่สมองเพื่อให้สมองเก็บรวบรวมและจดจำสิ่งเหล่านั้นไว้เพื่อเป็นหลักฐานในการสร้างมโนทัศน์และใช้มโนทัศน์นั้นในการค้นหาความรู้อื่น ๆ ต่อไป โดยอาศัยความเกี่ยวข้องระหว่างกันและกัน ดังนั้น การรับรู้อาจถือเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ การรับรู้อาจเกิดจากอาการรู้สึกของอินทรีย์สัมผัส เช่น การเห็น การได้ยิน การได้สัมผัส เป็นต้น นอกจากนี้ การที่บุคคลรับรู้สิ่งต่าง ๆ และสามารถตัดสินใจว่าสิ่งที่ตนรับรู้มันคืออะไร ยังขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าภายนอก ภูมิภาค ประสบการณ์เดิมและผลจากการฝึกฝน บรูเนอร์ (Bruner, 1966: p.207) ได้กล่าวไว้ว่า "การให้การศึกษาคือจะทำให้เกิดการพัฒนาด้านการรับรู้ได้ดีขึ้น ถ้าหากใช้วิธีการสื่อความหมายและความคิดที่เหมาะสม" ในปัจจุบันนี้ ในการจัดการศึกษาเราจะคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการจัดเป็นสำคัญ

แนวคิดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษานี้ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิดไว้หลายแบบ ไทเลอร์ (Tyler, 1953: p.216) กล่าวว่า "วัตถุประสงค์ทางการศึกษาคือการฝึกอบรมนักเรียนไปในทิศทางที่จะช่วยสนองความต้องการที่พึงพอใจของเขา" แนวคิดนี้คล้ายกับของ แฮวิคเซอร์สท์ (Havighurst, 1953: 15) ที่กล่าวว่า "โรงเรียนมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามไปในทิศทางที่เหมาะสมและพึงพอใจ" จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ทางการศึกษาเน้นความต้องการของนักเรียนเป็นพื้นฐานสำคัญของการจัดการศึกษา ดังนั้น เป้าหมายของการจัดการศึกษาในปัจจุบันจึงเน้นที่ตัวนักเรียนมากกว่าตัวครู นักการศึกษาและครูจึงมุ่งตรวจสอบความต้องการของนักเรียนใน

ค้านต่าง ๆ เพื่อกำหนดให้เป็นรูปแบบของพฤติกรรมอันเป็นที่คาดหวังในระบบการศึกษา ดังที่
 เยาวดี วิบูลย์ศรี (2526 , 83) ได้สรุปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาว่าหมายถึงกระบวนการ
 วางแผนและดำเนินการเพื่อการพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นที่พึงปรารถนา
 ซึ่งยึดวัตถุประสงค์ทางการศึกษาเป็นสำคัญเช่นเดียวกัน

ในปัจจุบันการจำแนกวัตถุประสงค์ทางการศึกษาใช้หลักการจัดจำแนก (taxonomy)
 ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มความรู้ความจำหรือพุทธิพิสัย (cognitive domain)
 กลุ่มคุณค่าหรือเจตพิสัย (affective domain) และกลุ่มทักษะหรือทักษะพิสัย (psy-
 chomotor domain) โดยกลุ่มพุทธิพิสัยจะรวมวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับความรู้ที่ระลึกได้
 รวมทั้งการพัฒนาความสามารถทางสมองและทักษะ สำหรับกลุ่มเจตพิสัยจะรวมวัตถุประสงค์
 เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์หรือการยอมรับด้านคุณค่าต่าง ๆ เช่นความสนใจ หัตถ์คติ
 ความซาบซึ้ง เป็นต้น ซึ่งเป็นกลุ่มวัตถุประสงค์ทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงตนเองของ
 บุคคลในสังคม ส่วนวัตถุประสงค์ทางการศึกษาประการสุดท้ายคือกลุ่มทักษะพิสัยนั้น จะรวมวัตถุประสงค์
 ที่เกี่ยวกับระบบการทำงานที่ต้องอาศัยพื้นฐานทางกลามเนื้อหรือทักษะที่ต้องใช้กลไกทาง
 ร่างกาย เช่นทักษะเกี่ยวกับการคัดลายมือ พิมพ์ดีด วาดรูป และ การใช้เครื่องจักร เครื่องยนต์
 ต่าง ๆ เป็นต้น วัตถุประสงค์แต่ละกลุ่มดังกล่าวข้างต้น ยังแบ่งออกเป็นระดับต่าง ๆ ตาม
 พฤติกรรมที่นำไปหายาก โดยบลูมและคณะ (Bloom & others, 1967) ได้แบ่งด้าน
 พุทธิพิสัยและเจตพิสัย ส่วนด้านทักษะพิสัย ฮาร์โรว์ (Harrow, 1972) เป็นผู้จัดแบ่งไว้
 ซึ่งจะได้อธิบายถึงรายละเอียดในบทต่อไป

ความพยายามในอดีตที่จะหาแนวทางจัดการศึกษาเพื่อใ้มนุษย์เราเกิดการเรียนรู้จาก
 สิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวนั้น ได้มีนักการศึกษา นักจิตวิทยา นักปรัชญา รวม
 ทั้งนักเทคโนโลยีทางการศึกษา ได้พยายามศึกษาค้นคว้ามาเป็นเวลานาน คาร์เพนเตอร์ (Car-
penter, 1953), เดล (Dale, 1946), กิบสัน (Gibson, 1954), นอลตัน (Knowlton,
1966), มอร์ริส (Morris, 1946), และ ออสกู๊ด (Osgood, 1953) พบว่ามนุษย์จะเรียนรู้
 ได้ดีที่สุดก็ต่อเมื่อชาวสารนั้น ๆ มีลักษณะเป็นรูปธรรมและมีอาการที่เป็นจริงมากที่สุด ดังนั้น
 การเรียนการสอนตามแนวนี้จึงจำเป็นต้องนำสื่อการสอนเข้ามาใช้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้าง
 มโนทัศน์ตามความรู้หรือชาวสารนั้น ๆ ได้ถูกต้อง

รูปภาพเป็นสื่อการสอนประเภทหนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เพราะว่ารูปภาพเป็นทัศนสัญลักษณ์ที่มีลักษณะพิเศษหลายประการ วิททิชและชูลเลอร์ (Wittich & Schuller, 1973) กล่าวถึงรูปภาพว่า

ภาพเป็นภาษาสากล คนทุกชาติทุกภาษาสามารถเข้าใจความหมายจากภาพได้ ภาพทุกภาพจะใกล้เคียงความจริงมากกว่าคำพูด ไม่มีสื่อใดที่ขจัดข้อจำกัดทางภาษาและวัฒนธรรมได้ไปกว่ารูปภาพ รูปภาพใหญ่ประโยชน์หลายประการ เช่น ช่วยเรารู้ให้เกิดความสนใจ กระตุ้นให้เกิดการอภิปราย ช่วยเฝ้ามองเห็นปัญหา ช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความคิดและช่วยในการเรียนรู้อื่น ๆ โดยตัวของมันเองแล้ว รูปภาพเป็นสื่อรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมจะไม่มีข้อจำกัดในการเสนอสาร

การวิจัยเกี่ยวกับรูปภาพได้วิจัยกันอย่างแพร่หลาย ทั้งในรูปแบบของสี, ขนาด, รูปทรง, ลักษณะ ฯลฯ. เพื่อหาแนวทางทำให้ภาพเป็นสื่อการสอนที่สื่อความหมายได้ดีที่สุด ผลการวิจัยส่วนมากสรุปออกมาในแนวเดียวกัน ควายเออร์ (Dwyer, 1978) ได้สรุปเกี่ยวกับผลของการใช้ภาพหนึ่งว่า "ช่วยเรารู้ความสนใจของนักเรียน ถ้าได้พิจารณาเลือกภาพอย่างเหมาะสมใช้เสริมคำพูดจะทำให้จำได้นาน ถ้ามีคำบรรยายไว้ในภาพจะทำให้ภาพนั้นสื่อความหมายได้ดีขึ้น ภาพหลายเส้นง่าย ๆ ใช้ได้ดีเท่าของจริง ส่วนสีของภาพยังมีปัญหา"

แม้ว่าการใช้รูปภาพประกอบการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้นตั้ง ผลการวิจัยที่กล่าวข้างต้น แต่อย่างไรก็ตาม นักการศึกษาสมัยใหม่เชื่อว่าความตรงกันระหว่างข้อมูลข่าวสารที่มองเห็นกับความเป็นจริงไม่ใช่สิ่งสำคัญ แต่ความตรงกันระหว่างข่าวสารภายนอกกับการรับรู้ของสมองเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าสื่อความหมาย ผู้ที่สนับสนุนในแนวคิดนี้ได้แก่ บันดูรา (Bandura, 1978), ควายเออร์, ซาโลมอน (Salomon, 1966) วิทซ์ลาลวิก, บีวิน, และแจคสัน (Watzlawick, Beavin & Jackson, 1967) ดังนั้น การนำภาพมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน นอกจากจะต้องเลือกภาพที่สื่อความหมายที่ดีที่สุดแล้ว กลวิธีอื่น ๆ ที่จะช่วยผู้เรียนมีมโนทัศน์ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ปรารถนาจึงเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาควควบคู่ไปด้วย วินน์ (Winn, 1982) ได้เสนอว่า "กลวิธีการใช้ตัวชี้นำ (cueing strategy) เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยผู้เรียนเข้าใจมโนทัศน์ของสิ่งที่ตนศึกษา ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น" ซึ่งตรงกับความคิดของออสซูเบล (Ausubel, 1968) ที่ว่า

การนำสิ่งช่วยบางอย่างมาใช้รวมกับการใช้สื่อการสอนจะช่วยปรับโครงสร้างของระบบ-

จำนวนมากที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ ตั้งแต่หน่วยที่เล็กที่สุดคือจุด, เส้น, สี, รูปร่าง, ทิศทาง, ความกลมกลืน, พื้นผิว, ขนาดหรือสัดส่วน, มิติและการเคลื่อนไหวเป็นต้น นอกจากนี้ยังมีสิ่งๆช่วยในการอ่านภาพ เช่นความสมดุล, การเน้น, จุดสนใจ, การรวมกลุ่ม, ระบายและความคมชัดรวมทั้งสีที่เป็นจริงตามธรรมชาติและสีที่ตรงกันข้ามกับความจริง ความสามารถในการอ่านภาพออกมามีได้เกี่ยวข้องกับเฉพาะความสามารถที่จะแปลความจากข่าวสารที่อยู่ในภาพเท่านั้น แต่อาจจะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการของทักษะใหม่ ๆทางสมองด้วย ดังนั้น การศึกษาดังเรื่องการอ่านภาพจึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ศึกษาเรื่องนี้โดยตรง กล่าวคือเราจะได้ออกแบบสื่อและผลิตสื่อที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะได้รับการสื่อความหมายจากสื่ออื่น ๆ คือเขาจะสามารถแปลความหมายจากภาพใดตรงตามวัตถุประสงค์

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้ตัวชี้หน้ากับการเรียนรู้ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสื่อประเภทภาพในประเทศไทยยังมีน้อย ส่วนใหญ่เป็นงานคนควาวิจัยของต่างประเทศ ซึ่งมีสภาพแวดล้อม บุคคลากร กลุ่มตัวอย่างตลอดจนเครื่องมือการวิจัยแตกต่างไปจากสภาพของประเทศไทย ผลที่ได้จึงอาจจะนำมาใช้อ้างอิงกับกลุ่มประชากรในประเทศไทยไม่ได้ การศึกษาเกี่ยวกับผลของตัวชี้หน้ากับการเรียนรู้ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับกระบวนการเรียนการสอน การออกแบบสื่อ รวมทั้งการผลิตสื่อการสอนตลอดจนหนังสือแบบเรียนสำหรับนักเรียนในประเทศเราเอง จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องศึกษาเพื่อจะได้มีเทคนิคการสอน สื่อการสอน และหนังสือแบบเรียนที่มีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกัน ก็จะได้มีข้อเปรียบเทียบกับงานวิจัยของต่างประเทศ การศึกษาวิจัยเรื่อง "ปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบต่างๆของตัวชี้ภาพกับระดับการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" นี้มุ่งที่จะแสวงหาแนวทางให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจถึงผลของตัวชี้หน้าที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาพของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อันจะมีผลต่อการพัฒนาสื่อการสอน เทคนิคการใช้สื่อการสอนทั้งในกระบวนการเรียนการสอน การออกแบบและการผลิตสื่อ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากสื่ออื่น ๆ ได้ดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ในกลุ่มความรู้ความจำหรือพุทธิพิสัย และเนื่องจากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับผลของตัวชี้หน้าในภาพหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอใช้คำว่า "ตัวชี้ภาพ" แทนคำว่า "ตัวชี้หน้า" ที่กล่าวถึงในตอนต้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของตัวชี้ภาพกับระดับการเรียนรู้ความพุทธิพิสัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

สมมติฐานการวิจัย

รูปแบบของตัวชี้ภาพที่ต่างกัน จะมีผลต่อระดับการเรียนรู้ความพุทธิพิสัยที่ต่างกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

รูปแบบของตัวชี้ภาพในการศึกษาวิจัยนี้ ศึกษาตัวชี้ภาพในภาพนิ่ง 3 รูปแบบ คือ สี, เครื่องหมายกราฟิกและรายละเอียดส่วนสำคัญของภาพ

ระดับการเรียนรู้ความพุทธิพิสัย จะศึกษาเฉพาะระดับการเรียนรู้ชั้นต้น 2 ระดับได้แก่ ระดับความรู้ความจำและระดับความเข้าใจ

กลุ่มตัวอย่างประชากร ได้จากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัย

ตัวชี้ภาพ (visual cues) หมายถึงรหัสสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยในการอ่านภาพ ตลอดจนการแปลความหมายเรื่องราวของภาพนั้น ๆ

สี (color cues) หมายถึงรูปแบบของตัวชี้ภาพที่ใช้สีเป็นตัวแทน สิ่งต่าง ๆ ในภาพที่ต้องการสื่อความหมาย

เครื่องหมายกราฟิก (graphic devices) หมายถึงรูปแบบตัวชี้ภาพที่ใช้เครื่องหมายลายเส้นเช่นลูกศร, วงกลม, เส้นในแนวต่าง ๆ เป็นตัวแทน สิ่งที่ต้องการสื่อความหมาย

รายละเอียดส่วนสำคัญของภาพ (visual details) หมายถึงรูปแบบของตัวชี้ภาพที่ใช้การขยายให้เห็นรายละเอียดเป็นตัวแทน สิ่งที่ต้องการให้สื่อความหมาย

การเรียนรู้ด้านพุทธิสัย (*cognitive domain*) หมายถึง วัตถุประสงค์ทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ที่ระลึกได้ รวมทั้งการพัฒนาความสามารถทางสมองและทักษะ

ความรู้ความจำ (*knowledge*) หมายถึง การระลึกถึงหรือการจำรายละเอียดปลีกย่อยอย่างทันทีทันใด โดยไม่เข้าใจหรือจัดรายละเอียดเหล่านั้นให้ประติดประต่อกันอย่างมีระเบียบ

ความเข้าใจ (*comprehension*) หมายถึง คำจำความรู้ได้อย่างคิดตาและจัดความจำนั้นอย่างมีระบบระเบียบ

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรได้จากการสุ่มตัวอย่างประชากรอย่างง่าย ไม่ได้มีการทดสอบความสามารถทางสมองก่อน

ข้อตกลงเบื้องต้น

ถือว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษาทดลองครั้งนี้ มีพื้นฐานประสบการณ์ในการอ่านภาพเท่ากันและมีความสามารถทางสมองอยู่ในระดับเดียวกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มตัวอย่างประชากร ได้จากการสุ่มตัวอย่างประชากรอย่างง่าย (*simple random sampling*) ได้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสว่างอารมณ์วิทยาคม อำเภอสว่างอารมณ์ จังหวัดอุทัยธานี เขตการศึกษา 6 จำนวน 82 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ 2 ส่วนประกอบด้วย

1. ภาพสไลด์ จำนวน 60 ภาพ ลักษณะของภาพเป็นภาพวาดลายเส้นอย่างง่าย แบ่งเป็น 3 ชุด ๆ ละ 20 ภาพ ภาพแต่ละชุดกำหนดรูปแบบของตัวชี้ภาพดังนี้

- ชุดที่ 1 ตัวชี้ภาพที่เป็นสี
- ชุดที่ 2 ตัวชี้ภาพที่เป็นเครื่องหมายกราฟิก
- ชุดที่ 3 ตัวชี้ภาพที่เป็นรายละเอียดส่วนสำคัญ

2. แบบทดสอบหลังการทดลอง จำนวน 120 ข้อ ลักษณะของข้อสอบเป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก การวิเคราะห์หาระดับความยาก อำนาจการจำแนกและประสิทธิภาพของตัวเลือก ทำโดยนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 60 คนแล้วนำผลมาวิเคราะห์ดังกล่าวต่อไป แบบทดสอบหลังการทดลองนี้เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ความรู้ความเข้าใจของนักเรียน 2 ระดับดังนี้

- 2.1 ระดับความรู้ความจำ จำนวน 60 ข้อ
- 2.2 ระดับความเข้าใจ จำนวน 60 ข้อ

วิธีดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

นำภาพสไลด์และแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่สุ่มตัวอย่างไว้ โดยทดลองเป็นกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ๆ ละ 41 คน ทั้งนี้เพื่อขจัดตัวแปรเกินเกี่ยวกับระยะเวลาของการมองเห็นภาพ กลุ่มตัวอย่างประชากรจะได้เห็นภาพและทำแบบทดสอบทั้งนี้ " ภาพจะปรากฏบนจอฉาย นาน 5 วินาที เมื่อการเห็นภาพแต่ละภาพสิ้นสุดลง กลุ่มตัวอย่างจะต้องทำแบบทดสอบที่ตามเกี่ยวกับภาพนั้น ๆ จำนวน 2 ข้อ " อนึ่ง ในการเสนอภาพกระทำในลักษณะสลับเวียนกันไปทั้ง 3 ชุด การตรวจให้คะแนนผลการทดสอบ ให้คะแนน 1 คะแนนสำหรับผู้ตอบถูก ไม่ให้คะแนนสำหรับผู้ตอบผิดหรือหาคิดเงื่อนไข นำคะแนนที่ได้จากการทดลองนี้มาวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของตัวชี้ภาพกับระดับการเรียนรู้ความรู้ความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นดังกล่าวต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนผลการทดลองมาวิเคราะห์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบ 2 องค์ประกอบ (Two Way Analysis of Varaince) และทดสอบความแตกต่างระหว่างคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe' Test for all possible comparison) รูปแบบการวิเคราะห์ เป็นแบบ 3 / 2 ตัวแปรอิสระ คือรูปแบบของตัวชี้ภาพ 3 รูปแบบคือ สี, เครื่องหมายกราฟิกและรายละเอียดสำคัญของภาพ ตัวแปรตามได้แก่ระดับการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย ชั้นต้น 2 ระดับคือ ระดับความรู้ความจำ และ ระดับความเข้าใจ

คุณค่าของการวิจัยและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ความสามารถในการอ่านภาพออกไม่เพียงแต่จะช่วยให้เราสามารถแปลความจาก ขาวสารที่มีอยู่ในภาพเท่านั้น แต่อาจจะเกี่ยวข้องกับกับการพัฒนาการของทักษะใหม่ ๆ ทางสมอง ด้วย ดังนั้นการศึกษาถึงเรื่องการอ่านภาพเพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับการออกแบบสื่อการสอน ตลอดจนออกแบบหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้จากสื่อหรือหนังสือแบบเรียนนั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้เพื่อสรุปได้ดังนี้

1. เป็นการกำหนดทางวิชาการด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา โดยเฉพาะใน ด้านที่เกี่ยวกับการใช้ภาพสื่อความหมาย
2. เป็นแนวทางการพัฒนาให้ภาพสื่อความหมายไปยังผู้เรียนได้ตรงตามเนื้อหา หรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการมากยิ่งขึ้น
3. ผลการวิจัยเมื่อนำไปประยุกต์ใช้กับการออกแบบสื่อการสอน, หนังสือแบบเรียน หรือนำไปใช้ร่วมกับเทคนิคการสอนที่เหมาะสม จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากสื่อ นั้น ๆ คึ้น
4. เป็นแนวทางการวิจัยในสาขาวิชาที่เกี่ยวกับการอ่านภาพให้กว้างขวางยิ่งขึ้น.